

Hvorfor skal man vælge en klinke, som er bedre end normen foreskriver?

Det skal man naturligvis, fordi det giver god mening, i forbindelse med projekter med teglklinter i vores klima, også at beskrive vandoptagelsen.

Den 01.01.2004 blev der efter mange års forhandlinger mellem EU-landene indført den europæiske norm for belægningstegl – DIN EN 1344. Normen blev udfærdiget således, at den med sine anfordringer kunne dække alle på daværende tidspunkt producerede belægningstegl i EU.

Det beklagelige er, at denne nye norm ikke kræver en test af de to væsentligste værdier i henhold til klinkers holdbarhed og anvendelighed – nemlig densitet og vandoptagelse.

Produktets densitet angiver dets tæthed. Og jo højere densitet, jo mindre er klinkens evne til at optage vand fra omgivelserne, herunder undergrunden.

Teglklinter er eksponeret for en høj grad af fugtpåvirkninger. Deres anvendelse gør, at de både optager vand ovenfra, f.eks. ved regn og fra fugt i undergrunden, pga. kapillarvirkning.

Produkter med en meget lav vandoptagelse har følgende positive egenskaber:

- Lang levetid
- Ved frost/tø-veksel mindre tendens til at danne en ishinde på klinken, af vand, som bliver presset ud af klinken.
- Mindre eller ingen algedannelse
- Høj frostresistens
- Mindre slitage
- Mindre modtagelig over for smuds

Erfaringer har vist, at anvender man teglprodukter til belægninger, med en vandoptagelse på under 3-4%, opnår man de bedste resultater i henhold til ovenstående. Mange af vores kunder, som bruger belægningstegl i det offentlige rum, stiller skærpede krav, i forhold til vandoptagelsen, helt ned til under 2%, for at sikre den høje anvendelighed, lange levetid samt driftssikkerhed.

Da normen DIN EN 1344 kun fastsætter værdier for måltolerancer, brudstyrke, slidstyrke, friktion, syrefasthed og frostprøvning, er det vigtigt – **og helt legalt**, at man som kunde også stiller krav til densitet og vandoptagelse.